

Arrest

nr. 320 097 van 15 januari 2025
in de zaken RvV X / XI, RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

2. ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2024 (zaken nrs. X en X).

Gezien het verzoekschrift dat verzoekende partijen op 25 juli 2024 hebben ingediend tegen dezelfde bestreden beslissingen (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 18 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. GEENS en M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. De eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de echtgenoot van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer X. De asielmotieven van verzoekers zijn onderling verknocht en de uiteenzetting van de middelen in hun verzoekschriften is identiek. Gelet op het voorgaande moeten de twee zaken omwille van hun onderlinge verknochtheid worden samengevoegd.

Artikel 39/68-2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Verzoekers hebben zowel op 24 juli 2024 (zaken nrs. X en X) als op 25 juli 2024 (zaak met nr. X) beroepen ingediend tegen de bestreden beslissingen. Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden deze beroepen van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting hebben verzoekers aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van de verzoekschriften met rolnummers X en X.

Bijgevolg worden verzoekers geacht afstand te doen van het beroep in de zaak met rolnummer X.

1.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de beroepen gegrond te verklaren en aldus de verzoekers te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365)

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekers, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 8 maart 2024 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op dezelfde dag.

2.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 maart 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekers gehoord op 2 mei 2024.

2.3. Op 10 juli 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot ‘niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)’. Deze beslissingen werden op 11 juli 2024 aangetekend verzonden.

2.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van A. H. H. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Syrische soennitische Koerd te zijn, geboren op (...) 1996 in Tal Aran (Aleppo, Syrië). U groeide op met uw ouders en tien broers en zussen in rif Aleppo. Momenteel leven uw broers A.(...) en M.(...) in Cyprus. Uw ouders wonen in Syrië. Uw overige broers en zussen wonen verspreid over Syrië - i.c. Z.(...), F.(...), K.(...) en Kh.(...) -, Noord-Irak – i.c. O.(...) en Am.(...)- en Duitsland, i.c. M.(...).

U ging tot het zevende jaar naar school en hielp hierna uw vader op het veld. Rond 2013, wanneer u bijna dienstplichtig werd, besloot u Syrië te verlaten omdat u niet wou dienen. U ging als minderjarige, op uw eentje, naar Erbil (Koerdisch Autonome Regio, Noord-Irak). U verbleef er een drietal jaar. U verliet vervolgens rond 2016 Irak omdat de salarissen te laag waren. U besloot naar Cyprus te gaan, waar uw broer Ali ondertussen reeds woonachtig was. U vroeg er op 22 oktober 2016 internationale bescherming en op 28 maart 2017 werd u erkend als vluchteling in Cyprus.

U verbleef in de havenstad Larnaka. U beschreef het op zich als een goed leven. U ging er niet naar school omdat dit niet gratis was. U werkte illegaal als constructiearbeider samen met uw broers; ook M.(...) was

ondertussen op Cyprus aangekomen. U leerde de taal een beetje op straat, maar kreeg het niet echt onder de knie.

U trouwde met de Syrische Z.(...) H.(...) H.(...) (OV. (...)) in 2019 op Cyprus. Ook zij verkreeg internationale bescherming, i.c. de vluchtelingenstatus in Syrië. Jullie hebben twee kindjes samen, beiden geboren in Cyprus, Fa.(...) en R.(...). Jullie woonden samen in een huis in Larnaka. Uw vrouw werkte niet omdat moslima's huisvrouwen zijn. Uw kindjes gingen er naar de kinderschool.

Rond februari 2024 besloot u Cyprus te verlaten omdat de salarissen te laag waren en de levenskost te hoog. De relatie met uw broers was ook verslechterd ondertussen. U vloog van Cyprus naar Servië en vervolgde uw weg via de trein naar België.

Op 8 maart 2024 verzocht u in België om internationale bescherming. Ook uw echtgenote verzocht die dag om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: huwelijksakte (origineel), religieuze huwelijksakte (origineel), uittreksel familie (origineel) en uw familieboekje (origineel). Uw echtgenote legde nog de geboorteaktes en registraties van jullie kinderen neer (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat u en uw echtgenote reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Cyprus (Eurodac marked record dd. 11 maart 2024; CGVS vragenlijst, vraag 23). Deze vaststelling wordt door u noch uw echtgenote betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de

zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Cyprus, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Cyprus. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/05/AIDA-CY_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Blijkt vooreerst dat u nooit iets meegemaakt heeft in Cyprus en zelfs verklaarde er een “goed” leven geleid te hebben (CGVS, p. 10). U woonde van 2016 tot 2024 in Cyprus, om en bij acht jaar, waarvan zeven jaar als begunstigde van internationale bescherming, i.c. de vluchtelingenstatus (Marked eurodac hit, toegevoegd aan administratief dossier). U huurde een woonst, had werk, trouwde en kreeg kinderen in Cyprus. U spreekt een woordje Cypriotisch en hield er zelfs enkele vrienden op na. Uw vrouw beviel tweemaal in een Cypriotisch ziekenhuis en uw kinderen gingen er ook naar school. U verklaarde evenwel zelf niet naar school gegaan te zijn daar omdat u er voor moest betalen (CGVS, p. 10). U verklaarde ook nooit officieel werk gehad te hebben omdat u de taal niet sprak. Nochtans verklaarde u wel meerdere jobs als constructiearbeider gehad te hebben en ook een klein beetje Cypriotisch te spreken. Wat uw jobs betreft, verklaarde u dat dit werk enkel via uw broers was en tevens illegaal. U gevraagd of u dan ooit naar interimkantoor was gegaan om de werkopties te bekijken antwoordde u negatief (CGVS, p. 11).

Uw echtgenote verklaarde de taal niet te spreken. Zij verklaarde dan weer nooit taallessen gevolgd te hebben omdat er geen taalscholen bestaan in Cyprus. Haar geconfronteerd met het gegeven dat er wel degelijk taalscholen in Cyprus zijn (zie info blauwe map), verklaarde ze dat ze ‘via iemand’ hoorde dat er toch een school was maar dat deze te ver was (CGVS echtgenote, p. 9). U gevraagd of uw echtgenote ooit gewerkt heeft, verklaarde u van niet daar zij een moslima is en moslima's, volgens u, niet werken (CGVS, p. 11). Dit is niet ernstig.

U brengt geen elementen aan waaruit kan blijken dat u, als een begunstigde van internationale bescherming, uw rechten niet kon laten gelden in Cyprus en er geen toegang had tot de basisvoorzieningen. Dient voorts opgemerkt te worden dat wanneer er gevraagd wordt waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus u verklaarde “geen idee te hebben”. Behalve toevoegen dat u “weer van nul” zou moeten starten en dat uw broers u niet zullen helpen (CGVS, p. 12) schuift u niets concreets naar voor. Wanneer gepolst wordt naar de redenen van uw vertrek uit Cyprus verwijst u naar de lage salarissen en de hoge huur (CGVS, p. 11). U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Cyprus geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Cyprus te weerleggen.

Waar u en uw vrouw nog alludeerden op problemen die zich zouden afgespeeld hebben tussen u en uw broer(s) dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit blote beweringen betreffen. Hoe dan ook betreffen dit zaken van louter intrafamiliale aard die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Blijkt bovendien dat de problemen zich beperkten tot ruzies over uitbetalingen van jullie werk (CGVS, p. 12; CGVS echtgenote p. 10).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Ook de door jullie voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De huwelijksakte, religieuze huwelijksakte, uittreksel familie, uw familieboekje en de registratie- en geboortecertificaten van uw kinderen bevestigen louter de persoonsgegevens van u en uw familie en uw burgerlijke staat. Deze stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die u in Cyprus zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten.

In hoofde van uw echtgenote werd eveneens beslist tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u humanitaire bescherming werd verleend door Cyprus en dat u om die reden direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië.”

2.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van Z. H. H. (verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Syrische soennitische Koerdische te zijn, geboren op (...) 1999 in Tal Aras (Aleppo, Syrië). U ging tot het zevende jaar naar school en bleef vervolgens gewoon thuis. U groeide op in Syrië met uw ouders en vijf broers en zussen. Uw vader bevindt zich momenteel in Bulgarije. Uw moeder, R.(...) en Fa.(...) bevinden zich in Syrië. U heeft ook twee broers die zich in België bevinden: H.(...) H.(...), K.(...) (OV. (...)) en H.(...) H.(...), A.(...) (OV. (...)).

Bij de uitbraak van de oorlog ging u, rond 2014, van Syrië naar Libanon. U verbleef er een viertal jaar alvorens naar Cyprus vertrokken te zijn. U diende een verzoek om internationale bescherming in en verklaarde pas drie jaar later, in 2021, erkend te zijn als vluchteling.

U trouwde met A.(...) H.(...) H.(...) (OV. (...)) in 2018 in Cyprus. Hij verbleef al langer in Cyprus en werd er in 2017 als vluchteling erkend. Jullie hebben twee kinderen samen. Jullie woonden in de havenstad Larnaka. Uw man werkte als tegelaar. Uzelf bleef thuis. U leerde nooit de taal omdat taalscholen niet bestaan in Cyprus. Je oudste kind ging naar school. Jullie hebben Cyprus verlaten omdat uw echtgenoot niet genoeg verdiende, de huur te duur was en uw echtgenoot problemen had met zijn broers daar.

Jullie verlieten Cyprus in 2024 richting België. Jullie dienden er een verzoek om internationale bescherming in op 8 maart 2024. Ter staving van jullie verzoek legden jullie volgende documenten neer: huwelijksakte (origineel), religieuze huwelijksakte (origineel), uittreksel familie (origineel) en uw familieboekje (origineel) en de geboorteaktes en registraties van jullie kinderen (origineel).

Op 2 juli 2024 stuurde jullie raadsheer als opmerking op de notities van persoonlijk onderhoud door dat de geboortedatum van uw zoon R.(...) fout genoteerd was. De correcte datum is (...) 2022.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u zich, voor wat betreft de feiten die zich in Cyprus zouden hebben voorgedaan, integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot. U haalde hier geen andere bijkomende elementen aan. Echter, in hoofde van uw echtgenoot werd besloten tot een niet-ontvankelijkheidsbeslissing daar jullie reeds internationale bescherming genieten in Cyprus en hij geen elementen aanbracht op grond waarvan kan worden besloten tot het bestaan een nood aan internationale bescherming in Cyprus. Aangezien u zich, wat deze feiten betreft, beperkt tot een verwijzing naar de verklaringen zoals uiteengezet door uw echtgenoot, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dienaangaande kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt :

"(...)"

De opmerking die uw raadsheer doorstuurde, dd. 2 juli 2024, naar het CGVS werpen ook geen ander licht op voorgaande. Deze betrof een correcte aanpassingen van de geboortedatum van uw zoon R.(...). Dit staat niet ter betwisting.

In hoofde van uw broer A.(...) besliste de Commissaris-generaal eveneens tot een niet-ontvankelijkheidsbeslissing daar hij reeds over internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de EU.

De procedure in hoofde van uw broer K.(...) is nog hangende.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u humanitaire bescherming werd verleend door Cyprus en dat u om die reden direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekers klagen hierbij vooreerst aan dat de bestreden beslissingen niet werd genomen binnen de gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Aangezien deze termijn niet werd gehonoreerd, menen verzoekers dat een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming niet meer kan worden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Zij vervolgen dat de bestreden beslissingen hierdoor bovendien ook de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel schenden en hekelen dat in deze beslissingen nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijke termijn niet kon worden gerespecteerd, waarbij zij een theoretische uiteenzetting geven over de formele motiveringsplicht.

Verzoekers stellen zich voorts de vraag of zij actueel nog internationale bescherming genieten in Cyprus vermits zij sinds februari 2024 niet meer in Cyprus verblijven. Verzoekers hekelen dat er in de bestreden beslissingen nergens wordt verwezen naar een stuk waaruit zou blijken dat zij actueel internationale bescherming genieten in Cyprus. Verzoekers menen dat er *in casu* minstens indicaties bestaan waaruit blijkt dat de actualiteit van zowel de internationale beschermingsstatus als de daaraan gekoppelde verblijfsdiscussie ter discussie staan.

Verzoekers herhalen vervolgens dat niet op een afdoende wijze werd vastgesteld dat zij in Cyprus beschikken over een actueel verblijfsrecht. Zij wijzen er in dit verband op dat de verlenging van een verblijfsvergunning er een lange tijd in beslag kan nemen – wat wordt bevestigd in de AIDA-rapportering waarnaar zij verwijzen – en stellen dat het voor hen onmogelijk is om deze lange periode te overbruggen. Verzoekers zijn al in februari 2024 vertrokken uit Cyprus, beschikken er niet over een voldoende ondersteunend netwerk, hebben er geen huisvesting of domicilie, geen inkomen en zijn onvermogen. Verzoekers benadrukken dat zij bij een terugkeer naar Cyprus zullen terechtkomen in een situatie waarin zij (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes.

Verzoekers vragen in hoofde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek. In subsidiaire orde vragen verzoekers om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.2. Stukken

Verzoekers voegen geen bijkomende stavingstukken aan hun verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

3.3.2. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Verzoekers klagen aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissingen de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd.

Artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden."

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *"Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de niet-ontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen."* (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 108-109).

Hieruit blijkt dat de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel, *in casu* binnen een termijn van vijftien werkdagen, te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers lijken voor te houden in voorliggende verzoekschriften, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissingen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat een niet-ontvankelijkheidsbeslissing niet meer mocht worden genomen of dat de verwerende partij niet langer over die mogelijkheid beschikte. Het overschrijden van die termijn van 15 werkdagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee.

Kortom, de overschrijding van de beslissingstermijn van 15 werkdagen heeft geenszins tot gevolg dat de verwerende partij niet langer bevoegd zou zijn om de door verzoekers ingediende beschermingsverzoeken niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen ook niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat hun verzoeken om internationale bescherming sneller hadden moeten worden behandeld. Zij kunnen bezwaarlijk beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging of ernstige schade en aanvullende stukken konden verzamelen ter staving van hun relaas.

Verzoekers maken een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de formele motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

3.3.3. In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk verklaard met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze

beslissingen steunen inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat: (i) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat verzoekers reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Cyprus; (ii) zij het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Cyprus worden geëerbiedigd niet weerleggen, en (iii) de door hen neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen veranderen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./Bundesrepublik Deutschland*, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Er kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte volgt uit de rechtspraak van het Hof dat zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand, zoals een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, op zich voor deze asielzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet worden onderzocht (HvJ 16 februari 2017, C-578/16, C.K. e.a. t. *Slovenië*, ptn. 73-74). Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers die een beschermingsverzoek hebben ingediend en *in casu* verzoeker een persoon is die al internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, moet in dezen worden aangestipt dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met dit artikel strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (*Ibrahim*, pt. 87 of *Jawo*, pt. 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die al internationale bescherming hebben gekregen.

3.3.5. Uit de door beide partijen aangehaalde en bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Cyprus voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekers. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim* e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekers hun verzoeken te beoordelen, waarbij het aan de verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Cyprus werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Verzoekers slagen er *in casu* met hun betoog in de voorliggende verzoekschriften niet in om dit vermoeden te weerleggen. Zij betwisten weliswaar in hun verzoekschriften op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Cyprus wordt vastgesteld. Door louter te volharden in hun eerder afgelegde verklaringen, brengen verzoekers geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de vaststellingen van de commissaris-generaal, waar in dit verband in de bestreden beslissingen staat te lezen als volgt:

“Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Cyprus, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Cyprus. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/05/AIDA-CY_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Blijkt vooreerst dat u nooit iets meegemaakt heeft in Cyprus en zelfs verklaarde er een “goed” leven geleid te hebben (CGVS, p. 10). U woonde van 2016 tot 2024 in Cyprus, om en bij acht jaar, waarvan zeven jaar als begunstigde van internationale bescherming, i.c. de vluchtelingenstatus (Marked eurodac hit, toegevoegd aan administratief dossier). U huurde een woonst, had werk, trouwde en kreeg kinderen in Cyprus. U spreekt een woordje Cypriotisch en hield er zelfs enkele vrienden op na. Uw vrouw beviel tweemaal in een Cypriotisch ziekenhuis en uw kinderen gingen er ook naar school. U verklaarde evenwel zelf niet naar school gegaan te zijn daar omdat u er voor moest betalen (CGVS, p. 10). U verklaarde ook nooit officieel werk gehad te hebben omdat u de taal niet sprak. Nochtans verklaarde u wel meerdere jobs als constructiearbeider gehad te hebben en ook een klein beetje Cypriotisch te spreken. Wat uw jobs betreft, verklaarde u dat dit werk enkel via uw broers was en tevens illegaal. U gevraagd of u dan ooit naar interimkantoor was gegaan om de werkopties te bekijken antwoordde u negatief (CGVS, p. 11).

Uw echtgenote verklaarde de taal niet te spreken. Zij verklaarde dan weer nooit taallessen gevolgd te hebben omdat er geen taalscholen bestaan in Cyprus. Haar geconfronteerd met het gegeven dat er wel degelijk taalscholen in Cyprus zijn (zie info blauwe map), verklaarde ze dat ze ‘via iemand’ hoorde dat er toch een school was maar dat deze te ver was (CGVS echtgenote, p. 9). U gevraagd of uw echtgenote ooit gewerkt heeft, verklaarde u van niet daar zij een moslima is en moslima’s, volgens u, niet werken (CGVS, p. 11). Dit is niet ernstig.

U brengt geen elementen aan waaruit kan blijken dat u, als een begunstigde van internationale bescherming, uw rechten niet kon laten gelden in Cyprus en er geen toegang had tot de basisvoorzieningen. Dient voorts opgemerkt te worden dat wanneer er gevraagd wordt waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus u

verklaarde “geen idee te hebben”. Behalve toevoegen dat u “weer van nul” zou moeten starten en dat uw broers u niet zullen helpen (CGVS, p. 12) schuift u niets concreets naar voor. Wanneer gepolst wordt naar de redenen van uw vertrek uit Cyprus verwijst u naar de lage salarissen en de hoge huur (CGVS, p. 11). U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigen van internationale bescherming in Cyprus geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Cyprus te weerleggen.

Waar u en uw vrouw nog alludeerden op problemen die zich zouden afgespeeld hebben tussen u en uw broer(s) dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit blote beweringen betreffen. Hoe dan ook betreffen dit zaken van louter intrafamiliale aard die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Blijkt bovendien dat de problemen zich beperkten tot ruzies over uitbetalingen van jullie werk (CGVS, p. 12; CGVS echtgenote p. 10).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.”

Deze motieven blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.3.6. Waar verzoekers in hun verzoekschriften hekelen dat er minstens indicaties bestaan waaruit blijkt dat de actualiteit van zowel de internationale beschermingsstatuut als de daaraan gekoppelde verblijfstitel ter discussie staan, zij aangeven dat zij niet langer over een geldig Cypriotisch verblijfsdocument beschikken en verwijzen naar de moeilijkheden die statushouders in of bij terugkeer naar Cyprus ondervinden om een verblijfsvergunning te hernieuwen, blijkt *in casu* het volgende.

Uit de bestreden beslissingen en de stukken van het administratief dossier blijkt – in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te betogen in de verzoekschriften – dat verzoekers internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Cyprus. Volgens de stukken in het administratief dossier kregen verzoekers de vluchtelingenstatus toegekend op 28 maart 2017 (administratief dossier, “Eurodac Marked Record” d.d. 11 maart 2024). Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat zij een “ID kaart als vluchteling” kregen (administratief dossier, “verklaring DVZ”, vraag 23). De Raad wijst er in dit verband op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijken deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Uit het enkele feit dat zij Cyprus hebben verlaten en er sindsdien niet meer officieel verblijven, kan niet worden afgeleid dat verzoekers er niet langer over internationale bescherming beschikken. Indien zij van mening zijn dat er een einde zou zijn gesteld aan hun verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoekers toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen door te verwijzen naar de wettelijk voorzienbare mogelijkheden voor de Cypriotische autoriteiten om de verleende beschermingsstatus in te trekken of te beëindigen, volstaat niet. De door verzoekers aangehaalde informatie bevestigt overigens dat ook de Cypriotische overheden dit slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kunnen doen. Er liggen evenmin stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoekers andere stappen hebben genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat hun internationale beschermingsstatus in Cyprus nog steeds geldig is, wijst niets erop dat verzoekers er niet zouden kunnen naar terugkeren.

Met de verwijzing naar de in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie tonen verzoekers verder niet aan dat het voor hen onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Cyprus de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen. De Raad erkent dat een verlenging/hernieuwing van de Cypriotische verblijfsdocumenten een lange periode in beslag kan nemen (AIDA Country Report: “Cyprus”, 2023 update, mei 2024, p. 145-146) maar verzoekers tonen niet aan dat zij deze periode niet zouden kunnen overbruggen. Er blijkt niet dat zij de zelfredzaamheid en sociale ondersteuning of netwerk zouden ontberen om hieraan het hoofd te bieden. Zo verklaarde verzoeker dat hij

er een “goed leven” heeft geleid (administratief dossier, CGVS M, p. 10), dat zij een netwerk hadden van vrienden, huurden verzoekers er een woning, kon verzoeker verschillende jobs uitoefenen, trouwden verzoekers er en kregen zij kinderen in Cyprus, die er vervolgens naar school gingen (administratief dossier, CGVS M, p. 10-11; CGVS V, p. 8-9). Daarnaast blijkt uit de landeninformatie die verzoekers zelf aanhalen in hun verzoekschriften dat tijdens deze wachtperiode statushouders een ontvangstbewijs ontvangen van hun verblijfsaanvraag en dat dit ontvangstbewijs toegang geeft tot bepaalde rechten, zoals een minimuminkomen. Verzoekers maken in deze niet *in concreto* aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Cyprus geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt of tot andere aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen.

Verzoekers maken verder ook niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Cyprus.

Het komt verzoekers toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Cyprus, waar zij gelet op voorgaande, in gebreke blijven.

3.3.7. Waar verzoekers in hun verzoekschriften nog aanvoeren dat zij geen bescherming tegen refoulement genieten in Cyprus, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekers actueel niet langer internationale bescherming genieten in Cyprus. Op geen enkele wijze tonen zij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijping van erkende vluchtelingen door de Cypriotische overheden. Evenmin tonen zij *in concreto* aan dat er in hun geval een reëel risico op refoulement bestaat.

3.3.8. De Raad stelt vast dat verzoekers geen verweer voeren tegen de pertinente motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij voorleggen, zodat deze onverminderd overeind blijven. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.9. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, brengen verzoekers geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Cyprus.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekers verhinderen. Hun beschermingsverzoeken dienen dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

3.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

In zaak X wordt de afstand vastgesteld.

Artikel 3

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftientwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET